

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 147.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

Epistolæ.

533

Παλλαδίῳ Συνδιάκονῳ. ρμδ.

Palladio Subdiacono. 144.

Οὐκ ἔπιμικρὸν τὸ μικρὸν ἔναι δοκοῦ, τούτη τοιούτην ἀμαρτίαν εἴφει μαρτία, ἀλλὰ καὶ μέγιστην. οὐδὲ γάρ θεῖν ὅπερ τοὺς ἀριστῶν φέρεσσα μεταβολήν. εἰ γάρ τὸ βένια τῆς κακίας, τὸ δὲ τὴν αἰπόλειαν πρέχον πρεμίσθε, ἀρχεῖν λίγαται οὐδὲ τοὺς ἀρετῶν ιτησίς. ὅστε γάρ οὐδὲ τοῖς σαδίοις τούτοις, τούτοις εὐηρέμουσι τὸν εὐαντίαν τίχειαν κατανοεῖν. εἰ μὲν γάρ σαίν, οὐδὲν αὖτις τούτων χρονίσθε, οὐ τοις δέ τοις κακίας, εἰ μὲν ταῦτοι τοι, οὐδὲν αὖτις αρετῆς γέρεν δοίν.

Πέτρῳ κορυκίτοις. ρμε.

Ισότης φιλότης, οὐ βέλπεται πόνον ἄλιστον τῷ φιλίᾳ βλάπτειν πέφυκε. μὴ τοίνιον καὶ αὐτὸς φιλοφρεστὸς τὸν αὐτὸν, καὶ κόλακος. οὐ γάρ ἀνέξεται οὐδὲ τοὺς ἴστοις καὶ δικάσιοι τῷ φιλίᾳ πηγάδημος.

Θεογνώτῳ Θρεστούτερῳ. ρμδ.

Πολλά ἔχει τὸν αὐτὸν πυριθέαν φρεστοῦν εἰς δὲ πάντα τείχος λέξιν, οὐ ποτὲ τὸν αρετῆς γνώσιος οὐδὲ φρεστῆς, αὐτὸς τὸν ὑπάρχον αὐτῷ κλέος αντηγνωτεῖτο, τῷ οὐτε τοῖς πρεστέροις ἐκπληξεῖν τοῖς δευτέροις ἐργοῖς ἀφανίζειν.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. ρμζ.

Τῆς καταχώστος τὸν ἀνθρώπινον γένος προσλήψεως τῷ πυρεννίδα Διάκονοις οἱ σωτῆρες, καὶ σύν τῷ γάληνον κακούλων πραγμάτων εἰς τὸν τραφεῖον αὐτὸς λῆσσον ἀνάγνων προσδέκεται, οὐδὲν διερεθεῖ ἀκακιῶν ἀντεύθει. τῷ γάρ φαντη τῷ σίκειας περιστασίαιναμι, τῷ δὲ γελόντων ἀκαπνίγων, εἰς γεννήσιον ἀνέρρωστος τὸς διωδέμεις, ἀπειπολλὰ καρύδιν τῷ προσλήψει, φρέσκατας τῆς ἄνω πορέας ἐχρύσανται.

Aut exigui momenti res est, exigui licet esse videatur, peccatum peccato minime cumulare, verum maximi quoque atque grauissimi. Est enim via, ad optimam mutationem ferens. Nam si virtutem profluuium, quod ad exitium currit, interqueruerit, motus utique ad virtutem initium sumet. Quemadmodum enim in stadiis institutio & quies contrarium motum parit (& enim nisi quis institerit, haudquaquam in aduersum processurus est;) eodem modo in virtute nisi quis finem sibi constituerit, virtuti locum minimè dabit.

Petro Correctori. 145.

A Equalitas amicitia est, vir præclarissime. Sic enim natura comparatum est, ut inæqualitas amicitie detrimentum ac perniciem afferat. Quamobrem caue tu quoque ne eodem homine & amico & adulatore vraris. Neque enim ille id feret, qui æquo iure amicitiam tecum contraxit.

Theognostῳ Presbyterῳ. 146.

Cum de claro viro Timotheo multa, quæ dicam, mihi in promptu sint, vnu, ad quod omnia tendunt, referā, nempe quod cū syncero virtutis studio flagraret, aduersus eam gloriam, quam obtinebat, perpetuo dimicabat, eam videlicet admirationem, quam ipsi priores actiones peperrant, posterioribus actionibus obscurans.

Eutonio Diacono. 147.

Christus, ut anticipatae opinionis, quæ genus humanum occupauit, tyrannidem excinderet, ipsumque ab humilibus & abiectionis rebus ad sedem mundo sublimiorē eucheret, clamabat, Surgite, abeamus hinc. Huic enim voci vim suam admiscēs, eorum, qui in cælum prouolare cupiebāt, vires confirmauit: adeo ut opinione hac, qua prius imbuti erant, longum valere iussa, cælestē iter arripiant.

O. o